

Ingrid Hejslet Larsens tale ved støttedemonstration for Gaza

Taler

Ingrid Hejslet Larsen
Aktivist og studerende

Dato

13. november 2023

Sted

Hulgaards Plads, København

Til de mange demonstrationer jeg har været til, er der blevet holdt den ene stærke tale efter den anden, om den etniske udrensning som lige nu finder sted i Gaza. Med høj stemme, lav stemme, med gråd og med vrede, og jeg tror ikke, at jeg kan finde nogle nye ord til at beskrive, hvor afgrundsdyb en sorg 11.000 mistede menneskeliv skaber, eller hvor gruopvækkende det er, at hele verden bare ser til. Derfor kunne jeg godt tænke mig at starte min tale et andet sted.

Jeg er så heldig, at jeg har fået lov at bruge fire måneder i Palæstina. Fire måneder, hvor jeg arbejdede på en gård: lugede under granatæbletræer og plantede rucola. Og hvor jeg blev præsenteret for en lille del af den virkelighed, som palæstinensere har levet med hver dag. Ikke i 38 dage, men i 75 år.

Jeg ved, at min oplevelse var en helt anden end palæstinenseres, fordi jeg er beskyttet af et dansk statsborgerskab, som fortalte de israelske soldater, at deres handlinger ville få en seriøs konsekvens. En konsekvens, som desværre ikke er til stede, når palæstinensere hver dag udsættes for endeløse chikaner og for vold. Men jeg vil alligevel gerne fortælle en lille smule om det, som jeg oplevede i min tid i Palæstina.

Jeg oplevede hvordan det er at blive mistænkeliggjort udelukkende pga. hvor du er. Når jeg nærmede mig muren fra den palæstinensiske side, pegede en israelsk soldat sit gevær lige mod mit hjerte, og når vi tændte bål om aftenen svævede der en drone over vores hoveder, som filmede os.

Jeg oplevede hvordan det er at drive landbrug på et sted, som er præget af krig, og hvor du, når du luger, ikke kun får rødder og sten med op, men også rubber-coated-steel-bullets og tåregaspatronhylstre.

Jeg oplevede hvordan et er at være vidne til vold. Da jeg en dag efter arbejde gik i bad i vores udendørsbruser, lukkede jeg bagefter døren op til synet af to israelske soldater. Vi stod en meter fra hinanden, på hver side af det hegn, som omkranser gården. To mænd på min egen alder, hvis øjne var lige så overraskede som mine, og som med hastige skridt løb rundt om gården, og forsvandt ud af syne. Vi så dem ikke mere, og først dagen efter hørte vi, at de havde patruljeret en legeplads, som den israelske hær mener, ligger for tæt på muren. Der havde de kastet tåregas, banket en ung kvinde til hun fik kraniebrud og sendt et barn i fængsel. To mænd, som jeg har set ind i øjnene.

Jeg oplevede hvordan det er at være vidne til drab. På Vestbredden er raids en del af hverdagen og 60 mennesker blev dræbt, mens jeg var i Palæstina.

Men det værste jeg oplevede, var da jeg forstod, at der er forskel på menneskeliv.

Da jeg var i Palæstina, fik jeg en ven, Anan, som skulle blive en af mine allerbedste venner. Jeg holdt eid med hans familie, vi hørte musik og talte om alt det, man taler om, når man lige er blevet venner.

Vi grinede meget over, hvor ens vi synes vi er, selvom vores liv har været helt forskellige. Vi har begge to et ar under venstre øjenbryn. Mit er fra, at jeg som barn var klodset og gik ind i en dør. Hans er fra den anden intifada, hvor han som niårig, blev bedt om at gå ud med skraldet efter spærretid. Udenfor døren blev han mødt af en israelsk kampvogn, som forskrækkede ham og han faldt foran kampvognen. Han blødte voldsomt fra hovedet, og de lod ham ligge der. Livet har behandlet os helt forskelligt, men vi synes alligevel det samme om klimapolitik, om musik og om samfund.

Han viste mig alle de steder i Palæstina, som han synes er smukkeste. Og her blev vi mindet om, at selvom vi ikke synes, der er nogen forskel mellem os, så synes verden, der er.

Vi kørte til Betlehem, og drejede af vejen der, hvor palæstinensere ikke længere må køre på vejen mod Jerusalem. Han sagde i et grinende tonefald, at jeg jo selvfølgelig godt kunne fortsætte, men at han og hans bil var nødt til at dreje af.

Han sagde det, med et smil i stemmen, men det føltes som at få en lussing. Mit rødbedefarvede pas, min hvide hud og mit danske efternavn gav mig adgang til

alle steder på Vestbredden og Israel. Jeg besøgte Jerusalem alene, efter at vi havde brugt 10 dage sammen. Sad alene og så på Klippemoskeen og en meget smuk kulturarv, som er hans, men som han ikke har adgang til.

Den israelske stats vejsystem fortalte os, at vi ikke er lige mennesker. At vi ikke har de samme muligheder. Senere fortalte han mig med en skuldertrækning, at han engang havde et seks-år-langt forhold til en kvinde fra Gaza, hvor de til slut, selvom de var blevet gift, havde været nødt til at give op, fordi den israelske stat ikke ville lade dem bo sammen i hverken Gaza eller på Vestbredden.

Hele Anans liv har den israelske stat fortalt ham, at hans liv er mindre værd end israelernes. At hans muligheder for at blive gift, for at få job, for at vælge hvor han vil bo, er styret af dem. Så for ham, var det ingen ny sandhed, at jeg kan ting, som han ikke kan. Men for mig, var det en ubeskriveligt smertefuld sandhed. Jeg har selvfølgelig altid vist det, men at se et menneske, jeg elsker, stå foran mig og sige med en skuldertrækning, at sådan er det bare, det fik en sorg og en vrede jeg aldrig før har kendt til at brænde mig indefra.

Vi lever i en verden, som vil opdele os i et a-hold og i et b-hold, som er betinget af hvor vi er født og hvilken religion og etnicitet vi har. Det er blevet bekræftet tusind gange siden den 7. oktober. F.eks. da Mette Frederiksen sagde, at det var historieløst at spørge ind til de palæstinensiske, civile ofre. Eller da jeg den 1. november læste i en artikel på al-Jazeera at en gruppe udenlandske statsborgere og folk med dobbelt statsborgerskab fik lov at forlade Gaza. Jeg har ingen ord til at beskrive hvor ulækkert det er, at en gruppe mennesker har privilegierne til at få lov at forlade krigen, mens en anden gruppe mennesker må forblive i et bombekrater.

Men der findes ikke noget a og b-hold, der findes kun os og dem:

Os, som står her for palæstinenserne hver dag. Os, som kæmper med at gå på arbejde, på universitet og i skole, mens vores hjerter er i Gaza. Os, som går hele dagen med høj puls, og som græder, når vi ser videoer af mennesker, som dør for øjnene af os.

Og dem, som sidder på magten, men som vender det blinde øje til situationen i Gaza. Dem, som ikke stemte for en våbenhvile, og som betingelsesløst støtter Israels tæppebombning af 11.000 civile. Dem, som tror at de kan del os op i religioner, etniciteter og nationaliteter.

Men det kan de ikke, for der findes kun et os. Os, som tror på værdien af alle menneskeliv, og som går på gaden hver dag, og alle dage, fordi retten til at leve er universel. Os, som ønsker os en verden, hvor der ikke bliver gjort forskel på dig og på mig.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ingrid-hejslet-larsens-tale-ved-stottedemonstration-for-gaza>